

HOTEL ARCADIA

Sunny Singh (Varanasi, 1969) studeerde Engelse en Amerikaanse literatuur aan de Brandeis University, deed een master in Spaanse taal, literatuur en cultuur aan de Jawaharlal Nehru University, en een PhD in Barcelona. Ze werkte als journalist in Chili, Mexico en Zuid-Afrika. Op dit moment woont en werkt Singh in Londen. *Hotel Arcadia* is haar eerste roman in Nederland.

SUNNY SINGH

HOTEL ARCADIA

Vertaald door Martinette Susijn

**MERIDIAAN
UITGEVERS**

2015

Oorspronkelijke titel: *Hotel Arcadia*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Quartet Books Ltd, Londen

© Sunny Singh, 2015

© Vertaling uit het Engels: Martinette Susijn, 2015

© Nederlandse uitgave: Meridiaan Uitgevers, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: e-Digital Design

© Omslagbeeld: Cristian Lazzari/iStock

Foto auteur: © Walter White

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2153 2

ISBN 978 90 488 2154 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk, maart 2015

www.meridiaanuitgevers.nl

www.overamstel.com

Meridiaan Uitgevers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Siddharth,
vertrouweling, broer en beste vriend.

Hotel Arcadia. 67 uur geleden.

Sam dacht dat de eerste schoten bij de nachtmerrie hoorden.

Ze had weer gedroomd over plaatsen die ze met opzet was vergeten, van mensen die ze doelbewust uit haar geheugen had gewist, gebeurtenissen die ze diep had begraven, voorgoed en zonder ze ook maar een ogenblik met grafstenen te markeren. Eigenlijk is dat niet waar. Haar foto's zijn grafstenen voor die talloze, naamloze doden. Maar ze bergt de negatieven en geheugenkaartjes weg, ze bekijkt nooit de kranten waar de foto's in staan, negeert de betalingen op haar bankafschriften en propt de eervolle vermeldingen, kunstkritieken en prijzen in een oude, krakende Ikea-kast in de verste hoek van haar studio.

Nee, ze dacht nooit aan kogels, behalve in haar dromen. Misschien was ze daarom zo gedesoriënteerd toen ze eindelijk wakker werd van het gerinkel van de telefoon. Ze had verwacht dat de hevige knallen en de gedempte ploffen van explosies zoals altijd zouden wegsterven naarmate ze meer bij bewustzijn kwam. Maar terwijl ze de slaperigheid van zich afschudde, hield het geknal aan, afgewisseld met andere, dierlijker geluiden: schrille kreten, gegil dat abrupt werd afgebroken, het snuivende geluid van kuddes die door de gang daverden, het zware gebons van lichamen, of andere dingen die op het dikke tapijt vielen.

'Mevrouw,' fluisterde iemand aan de andere kant van de lijn dringend. 'Ik bel van de receptie. Er is een probleem. Blijft u alstublieft in uw kamer en doe de deur op slot. En alle lichten uit. Ze mogen niet weten dat u er bent. Doe voor niemand open. Alstublieft.'

'Wat ...' begon ze, maar een klik had al een einde gemaakt aan het gesprek.

In bed, vechtend tegen het duffe gevoel in haar hoofd en met de hoorn nog tegen haar oor, probeerde Sam het telefoontje te begrijpen, zich te herinneren hoe lang of zelfs waar ze had geslapen, toen geluiden op de gang vreselijk bekend begonnen te klinken. Langzaam begonnen de stukjes op hun plaats te vallen.

Ze had aan het begin van de middag ingecheckt bij Hotel Arcadia, moe en met als enige wens een hete douche en een schoon bed. Zoals altijd had ze in zichzelf gegrinnikt toen de taxi de brede oprijlaan inreed. Wat haar betrof leken alle luxehotels op elkaar: walgelijk brede lanen die naar royale, glanzende trappen leidden, kolossale koude lobby's en atriums blinkend van het marmer, koper en kristal, alle kamers met hetzelfde soort nietszeggende behang dat kennelijk het gevoel van luxe moest verhogen en ingericht met dezelfde grote spiegels, de allernieuwste entertainmentsystemen, en het enige wat Sam echt interesseerde: een enorm bed met schone, gesteven lakens en van die dikke donzige kussens die ze nooit voor zichzelf zou kopen.

Ze zorgde er altijd voor na een opdracht een paar nachten door te brengen in zo'n luxehotel. Tijdens haar cynische buien hield ze zichzelf voor dat deze overnachtingen haar hielpen herinneren aan alle corruptie in de wereld, dat de mannen die haar 's avonds in de bar steevast op drankjes trakteerden dezelfde waren die betaalden voor de moorden buiten deze keurig verzorgde oorden. Dan maakte ze zichzelf wijs dat ze in deze hotels net zoveel leerde over de oorlogen die de wereld teisterden, als in de door strijd vernietigde oerwouden, schroeiende woestijnen en stoffige, vergeten dorpjes.

De waarheid was eenvoudiger, egoïstischer: ze hield gewoon van het ritueel van eerst een heet bad, dan een schoon bed en zich te laven aan de single malt whisky uit zo'n fles met een diepe ziel die ze bij de roomservice bestelde. En zelfs voordat ze de zware gordijnen dichttrok om elke stad achter de ramen van geluiddicht, dubbel glas buiten te sluiten, zelfs voordat haar hoofd, zwaar en pijnlijk en beneveld door de whisky, het kussen zou raken, wist ze

dat ze onrustig zou slapen door de verwarrende beelden die ongewild toch bleven komen. In elk geval beseftte ze door het ritueel na elk gevecht dat ze, ongeacht haar foto's, haar herinneringen, haar nachtmerries, de doden nog steeds achter zich kon laten.

Deze keer leek het wel of de doden haar waren gevolgd. De doffe explosies en het geratel van automatische wapens weerklonken niet ver van haar kamer. Sam probeerde haar hoofd helder te krijgen en zich te concentreren op dat rare plotselinge telefoontje. Toen ze de hoorn op de haak wilde leggen, dreunden er voetstappen in de gang. Iemand probeerde haar deur te openen, rammelde ruw aan de sierlijke deurkruk, klopte ongeduldig, steeds weer. Ondanks het whiskywaas in haar hoofd kreeg haar gevoel voor zelfbehoud de overhand: het telefoontje was dus helemaal geen grap geweest.

Ze bleef doodstil liggen, met de hoorn net boven de haak, alsof zelfs de zachte klik hard genoeg zou zijn om de onbekende op de gang te alarmeren, die nog een paar keer tegen de deur trapte en zich toen verwijderde. Verderop in de gang hoorde ze nog meer geklop, gerammel en getrap, barse bevelen, smeekbedes en geschreeuw en daarna het geratel van automatisch geweervuur, gevolgd door enkele losse schoten. Naarmate de minuten verstrekten, werden alle geluiden zwakker. Eindelijk liet Sam langzaam uitademend de hoorn zakken en dempte met haar handpalm de zachte klik. Ze was nu klaarwakker, het whiskywaas was razendsnel opgelost door het bekende gevoel van door haar lijf gierende adrenaline.

Ja, de doden waren haar inderdaad gevolgd.

Abhi's reactie op het geluid van de eerste kogels was volledig instinctief geweest. Hij zou het zich later niet eens meer herinneren. Wat hij zich wel herinnerde was Samars stem in zijn oor toen hij zich op de grond wierp, 'Dat moet echt sneller, broertje.' Het leek of Samars kinderlijke lach het lawaai van de kogels en brekend glas overstemde.

Toch was hij snel geweest. Snel genoeg om weg te duiken zodra de eerste schoten in de blinkende lobby weergalmden. Zijn reactie was een automatisme na al dat oorlogje spelen met Samar in zijn kindertijd, tijdens die eindeloze middagen dat ze elkaar in hinderlagen lokten en oefenden wat ze hadden opgepikt van de exercities van de soldaten achter hun tuin. 'Een soldaat moet snel reageren,' zei Samar dan met de vroegwijze ernst waarmee hij Abhi als kind al overrompelde. Dit was echter geen kinderspelletje, besepte Abhi terwijl hij in elkaar gedoken achter de marmeren balie zat en het gegil en de afketsende kogels in het atrium hoorde.

Hij drukte zichzelf tegen de balie, diep in elkaar gekrompen van angst. Diezelfde angst zorgde ervoor dat hij zonder kijken met zijn vingers langs de onderste richel van de balie tastte tot hij de noodknop vond om de politie te waarschuwen. Waar was verdomme de hotelbeveiliging, vroeg hij zich af, terwijl hij maar op de rode knop bleef drukken, bijna in de maat met de geweer-schoten boven zijn hoofd.

De receptioniste lag ineengedoken iets verderop links van hem. In eerste instantie dacht Abhi dat zij zich ook veilig achter de deftige ontvangstbalie had verscholen, maar de witmarmeren vloer werd daar gestaag roder.

'Gaat 't?' fluisterde Abhi, en hij probeerde zich uit te strekken om haar aan te raken. De nieuwe. Hij kon zich haar naam niet herinneren, hoewel hij haar pas een week geleden had aangenomen. Weer zo'n meisje uit de provincie met een overdreven romantisch beeld van het werk in een vijfsterrenhotel, opgewonden bij het vooruitzicht filmsterren en crickethelden door de lobby te zien lopen, terwijl die haar verlegen glimlach en naïeve bewondering nooit zouden opmerken, of zich haar adoratie gewoon zouden laten aanleunen. Abhi was precies zo geweest, niet eens zo heel lang geleden: een opstandig officierskind dat weigerde het pad te bewandelen dat zijn familie voor hem had uitgestippeld; hij was naar het Arcadia gekomen in de overtuiging dat hij daar alles zou vinden wat hij eigenlijk niet mocht wensen.

Hij kroop naar het vooroverliggende meisje. 'Sta op, we moeten hier weg.' Hij duwde tegen haar schouder. Ze viel zwaar tegen hem aan en zijn hand was nat van het bloed. Ze was dood. Toen een vage metaalgeur Abhi's neusgaten vulde, werd hij misselijk. Hij gaf over, geluidloos, hevig, kokhalzend boven het bloed dat zich over de lichte, koude vloer verspreidde, over het donkere uniform van het meisje; zijn maag keerde zich om in pijnlijke aanvallen van angst en ontzetting.

Duizelig en zwetend leunde hij met zijn hoofd tegen een pilaar. De tranen stroomden over zijn wangen en hij kon zich niet bewegen, was zelfs te bang om zijn ogen te openen. 'Verroer je niet, broertje. We verstoppen ons hier.' Weer Samars stem.

Abhi bleef verstijfd zitten en probeerde de opwellende paniek te onderdrukken, omdat hij wist dat zijn broer mijlen ver weg op pad was met zijn eenheid om in het echt oorlogje te spelen. Sowieso waren ze geen kinderen meer. Ze hadden elkaar in geen jaren gesproken. Niet meer sinds Abhi zijn geheim met hem had gedeeld, in de naïeve gedachte dat Samar het als enige zou begrijpen en accepteren.

'Alles veilig. Hier liggen er twee. Allebei dood,' zei een barse stem boven hem. Abhi stelde zich voor hoe iemand zijn blik over het gladde granieten blad van de ontvangstbalie liet gaan en naar het kleinste teken van leven speurde, klaar om iedere overlevende af te maken. Dit was geen gast, dacht Abhi, daarvoor sprak hij te plat. Het geschuifel klonk steeds zachter en verder weg.

'Pak de liften. Jullie twee, bewaak de trap. Begin bovenaan,' commandeerde een andere stem. Ook weer plat, onbeschaafd. Niet stads. Niet van nature gewend aan de weelde van het Arcadia, met het vlekkeloze marmer, glanzende koper en glinsterende glaswerk.

'Abhi, kom op, we gaan,' drong de jongensachtige stem van zijn waanvoorstelling aan toen de stilte overal om hem heen neerdaalde.

Hij opende één oog tot een spleetje en vermeed zorgvuldig

naar het lichaam naast zich te kijken. Toen alles stil bleef, kroop hij om de balie heen en strekte zijn nek om een kijkje te nemen. Ergens boven zijn hoofd rinkelde de telefoon onophoudelijk, in schrill contrast met de stilte. Abhi hoopte dat dit een reactie was op het alarm dat hij had geslagen, maar hij durfde niet op te nemen.

De zware glazen deuren van de hoofdingang waren dicht. Om de gouden handgrepen zat een stuk fietsketting gewikkeld dat stevig was vastgemaakt met een goedkoop ijzeren hangslot. Vanaf daar liep een aantal draden over het glas en langs de randen. Ineens herinnerde Abhi zich Samars boobytraps thuis: elektrische draden die hij had gepikt uit een verlaten huisje verderop in de straat, oude batterijen uit hun vaders zware militaire zaklamp, een paar voetzoekers die hij had bewaard van oudejaarsavond. Samar wist hoe hij het in elkaar moest knutselen, samen met plastic emmers en aardewerken potten vol zand. 'Kijk, Abhi, als iemand nu de deur opendoet, boem! Dan krijgt hij een hoop zand over z'n hoofd.' De draden over de entree zagen er een stuk dreigender uit dan bij Samars kattenkwaad. Aan de andere kant van het glas lagen de beveiligingsmensen in hun blauwe uniform ineengezakt en roerloos.

Hij wendde zich snel af en werd bijna weer duizelig. De witmarmeren vloer van de enorme lobby was besmeurd met bloed. Her en der lagen lichamen verspreid in vormeloze hoopjes, waarvan de kleuren ineenvloeiden tot roestkleurig, viezig rood en bruin. Hij wist dat hij een aantal van die hoopjes zou herkennen als hij er maar lang genoeg naar keek: een wit jasje van een ober van het Garden Café daarginds, de jases met groen gouden tressen van de piccolo's, die lange rode jas van de statige oude man die hier al tientallen jaren de hoofdportier was. Maar hij voelde de misselijkheid weer opkomen en dwong zichzelf ergens anders naar te kijken.

De sierlijke spiegels langs de muur aan de overkant van de lobby waren verbrijzeld; het leek bijna alsof iemand zich met een

hamer wraakzuchtig had uitgeleefd op hun elegante oppervlak. Links van hem hing zijn lievelingsschilderij met de gouden paarden die over een karmozijnrood veld rennen, maar dat zat nu vol lelijke donkere gaten. Hoe vaak had hij zijn maandsalarissen niet opgeteld, fantaserend over een toekomst waarin hij zich dat soort schoonheid zou kunnen veroorloven. En nu had een of andere gek dat kostbare, tere, prachtige doek doorboord met kogels! Vreemd genoeg leek de gigantische kroonluchter onaangetast, onaangedaan door het bloedbad onder zijn tienduizend geslepen kristallen.

Abhi staarde een tijdje naar de glinsterende kroonluchter, terwijl zijn hersenen tevergeefs probeerden wijs te worden uit alles om hem heen: het bloed, de vernieling. Waarom? Wie zou er nou zo in het wilde weg om zich heen willen moorden? Waarom was hij eigenlijk in de lobby geweest? Waarom was hij niet ver weg geweest van de alledaagse gekte? Niet dat dit alledaags was natuurlijk, maar hij had het voorrecht van een eigen kantoor, strak en minimalistisch, ver genoeg van het voortdurende geroezemoes van de receptie. Normaal gesproken zou hij alle chaos op de beveiligingsmonitors hebben gezien. O, ja, hij had op de internationale delegatie staan wachten en was naar de receptie gelopen om zich ervan te verzekeren dat alles op orde was. Nu hoopte hij vurig dat de delegatie niet was aangekomen, vertraging had opgelopen en dus niet betrokken was geraakt bij de slachting. Hij kon zich niets meer met zekerheid herinneren.

In de wirwar van zijn gedachten was er eentje die steeds terugkwam, een die hij goed kende. Had hij zich niet het grootste deel van zijn leven zo gevoeld? Had hij niet altijd geleefd met de overweldigende angst ontdekt te worden, de angst geen uitweg te weten, de droefenis zijn strijd alleen te moeten voeren? Hij had altijd gedacht dat hij deze oude vijanden had overwonnen, zich een wereld had ingevocht waar hij onoverwinnelijk was. En nu, op een vreemde, wrede manier, sloot het net zich weer om hem heen. Opnieuw zat hij in de val.

Het Arcadia. 66,5 uur geleden.

Sam lag in bed met haar hand nog steeds boven de telefoon en haar ogen half dichtgeknepen. Haar hoofd tolde, haar gedachten vlogen van hot naar her en het lukte haar maar niet zich op het hier en nu te richten.

Ze had van meet af aan geen goed gevoel gehad bij deze opdracht. Ze zag geen reden om de beperkte conflicten in haar thuisland te verslaan als andere landen werden verzwolgen door veel wildere, heterere vuren. Ze deed sowieso geen vredesdingen en hier was toch overduidelijk geen sprake van oorlog. Begrijp me niet verkeerd, had ze tegen de opdrachtgever gezegd, de dood waart in mijn land volop rond, evenals geweld als gevolg van armoede, misdaad, haat, en verveling; alle doodnormale manieren waarop mensen elkaar laten lijden, tieren er welig. Maar ze versloeg geen misdaad of armoede en zelfs niet het banale, alledaagse lijden. Hier was nauwelijks sprake van de weerzinwekkende onredelijkheid die hoorde bij de nasleep van massaal geweld. Voor de zoveelste keer sinds het begin van deze reis vervloekte ze zichzelf omdat ze zich had laten ompraten een opdracht te aanvaarden die ze onmiddellijk had moeten afwijzen.

Er waren geen uitvluchten meer geweest, geen kans om er-vandoor te gaan, op zoek te gaan naar iets ondefinieerbaars in buitenlandse gevechtszones. Sam wist dat ze het deze keer niet eens kon gooien op het feit dat ze een adrenalinejunk was die haar volgende shot najoeg in weer een andere naamloze, doelloze, zinloze oorlog.

‘Kom op, Sam, je hebt nog nooit je eigen land gedaan. Misschien levert het wel wat extra belangstelling op voor je volgende expositie,’ had Stella, haar agente, geopperd. ‘Je weet hoe de me-

dia werken. Geef ze een hapje, een kruimeltje persoonlijk trauma, en ze lopen met je weg. Misschien zijn ze zelfs niet langer verveeld door de oorlogen en gaan ze je expositie verslaan. God weet dat jouw soort foto's momenteel niet heel hard verkoopt.'

Sam had wekenlang gearzeld, redenen gezocht om te weigeren. Tot ze op een ochtend op internet een nieuwsberichtje zag: de mango-oogst zou dit jaar bijzonder rijk zijn. Plotselinge herinneringen aan plakkerig sap dat vlekken in haar kleren maakte, scherpe geuren die in haar neus drongen, het zoete, warme gele vruchtvlees dat op haar tong smolt, voerden haar terug naar vroeger tijden. Wanneer had ze voor het laatst mango vers van de boom geproefd? Dit was het enige waar ze weleens heimwee naar had.

Een keer had ze in Congo een ronde, rood-groen-gele vrucht gekocht, zo felgekleurd als een parkiet, en ze had de verkoopster een veel hoger bedrag betaald dan het oude mensje ooit had kunnen bedingen. Haar tolk had met afschuw tegen haar sentimentaliteit geprotesteerd: 'Je maakt het alleen maar erger. Nu denkt ze dat alle buitenlanders haar meer zullen geven.' In de auto had ze de vrucht haastig in plakjes gesneden, zonder er zelfs eerst aan te ruiken.

Het werd een enorme teleurstelling.

De zoetheid was er wel, die liep gelijkmatig door het diepgouden vruchtvlees en kleefde aan elk draderig, bleek vezeltje waarmee het vruchtvlees aan de dikke schil vastzat. Maar Sam proefde alleen maar dat het vleugje bitterheid van de mango's thuis ontbrak, de lichte zweem van iets ongrijpbaars en ondefinieerbaars die haar verhemelte zich zo goed kon herinneren. Ze had het eerste plakje amper opgegeten en de rest aan haar ontstemde tolk gegeven.

Goed, misschien had ze deze opdracht aanvaard op basis van een kinderlijke opwelling, om nostalgische redenen. Of misschien raakte ze gewoon wat verveeld, was ze een beetje te cynisch geworden, omdat ze zou willen dat ze aan iets anders be-

hoeft had. Ze geeft het alleen aan zichzelf toe dat ze verslaafd is. Haar lichaam is verslaafd aan de adrenalinestoot die door haar aderen giert als ze in het veld is. Haar lichaam verlangt wanhopig naar die stoot, steeds weer, en geniet van de krachtige golf, zelfs als haar bewustzijn tegen alles wat ze ziet in opstand komt en wil schuilen voor de vernietiging. Ze ziet haar opdrachten als zorgvuldig uitgekiende shots voor een functionerende verslaafde, waar ze elke keer door wordt verzwolgen, bijna in verdrinkt, tot ze zichzelf bij elkaar raapt en met heel veel moeite haar rust hervindt.

Nu is de waanzin naar haar toe gekomen en achtervolgt haar met de vastberadenheid van een afgewezen minnaar. Gedurende één moment van paranoia beeldt ze zich in dat de gewapende mannen die door de gangen benen op zoek zijn naar haar, dat het nu dan toch echt haar dag is, de dag voor de kogel die ze al zo lang heeft weten te ontwijken, dat het nu echt tijd is om te betalen voor alle doden die ze heeft vastgelegd, de geesten die ze niet heeft willen zien. Dan roept ze zichzelf tot de orde. Dat is het pad naar krankzinnigheid, een overlevendensyndroom, PTSS, en het verlies van overlevingsvaardigheden. Ze kent die paden te goed om ze in te slaan. Languit op haar matras zoekt ze in gedachten naar de licht zeurende knoop tussen haar schouderbladen, een bekend teken van angst en daardoor van haar vermogen tot overleven. De scherpe steek tussen haar schouderbladen beneemt haar even de adem en ze hapt naar lucht tot ze zichzelf kalmeert door diep te ademen, en ontspant door haar spieren te strekken op de koele lakens.

Pas wanneer ze weer helemaal kalm is, hijst ze zich overeind, loopt behoedzaam naar de deur en drukt haar oor ertegen om te luisteren. Eventjes vraagt ze zich af of ze gewoontegetrouw de niet storen-hanger aan de deurkruk had gedaan, wat haar aanwezigheid in deze kamer zeker zou verraden, maar ze herinnert zich dat ze die niet had kunnen vinden. Ze hurkt neer bij de deur en ziet nu ineens in plaats van de hanger een rood knopje, een staal-

tje van nieuwerwetse techno-idioterie. Ze snuift zachtjes minachtend; geen wonder dat ze het ding niet kon vinden, en gelukkig was ze te moe geweest om te zoeken.

Stijf tegen de muur naast de deur gedrukt luistert ze een hele tijd ingespannen. Eindelijk, overtuigd van de stilte op de gang, duwt ze voorzichtig de kruk naar beneden en opent langzaam de deur. Ze kijkt om het hoekje, met haar hoofd dicht bij de vloer. De gang is leeg, op wat gebroken glas en kapotte bloemen na, de verspreide overblijfselen van de majestueuze vazen die de lange, in schaduw gehulde meters pluchen tapijt hadden opgeluisterd. Een ogenblik later glipt ze haar kamer weer in en doet de deur op slot, geluidloos en zeer behoedzaam.

Haar instincten draaien nu op volle toeren. Met een vinger op de volumeknop voor het geval de vorige bewoner het geluid gevaarlijk hard had laten staan, doet ze de televisie aan. Alle nieuwszenders laten dezelfde beelden van het Arcadia zien, duidelijk genomen door de ploegen die zich in een mum van tijd aan de overkant van de brede boulevard hebben opgesteld: een raam waar rook uit komt, willekeurige beelden van politieagenten die gehurkt achter noodbarrières zitten. Sam laat het geluid uit, want alle informatie die ze nodig heeft staat in de doorlopende tekstbalken onder in beeld: gewapende mannen hebben het hotel bezet; er zijn explosies en schoten gehoord; er worden vele slachtoffers gerapporteerd, of misschien alleen verwacht.

Ze zet haar laptop aan en vist haar telefoon uit haar rugzak. Godzijdank zet ze het belsignaal altijd uit wanneer ze aan het werk is en was ze vergeten dat weer aan te zetten voordat ze in slaap viel. Het scherm licht op met een stroom gemiste oproepen, e-mails en sms'jes. Er is er een van Stella, haar agente, de enige van wie ze iets had verwacht; een van de nieuwsredacteurs, waardoor ze beseft dat dit vrij serieus moet zijn, of in elk geval een groter verhaal dan gewoonlijk; enkele journalistenvrienden, van wie ze weet dat de meesten haar belden voor informatie, stikjaloers omdat ze vermoeden dat zij zich in het oog van de storm

bevindt. Er is zelfs een gemiste oproep van David; die had ze helemaal niet verwacht. Niets van haar ouders natuurlijk, die weten wel beter dan haar tijdens haar werk te storen. Alsof ze konden negeren dat ze in gevaar was door haar aanwezigheid in de geweldsgebieden te ontkennen.

Ze verstuurt dringende mails met het verzoek om plattegronden van het Arcadia, zonder daar veel van te verwachten. De beelden op de televisie bevestigen haar idee dat de politietroepen de informatievoorziening grotendeels hebben lamgelegd. Ze weet hoe ze dat kan omzeilen, want dit heeft ze eerder meegeemaakt. Als ze maar voldoende screenshots van de berichtgeving op televisie maakt, krijgt ze wel een grof beeld van het hotel, zo niet de hele indeling. Zolang ze het aantal verdiepingen, potentiële vuurlinies en gevaarlijke plekken maar weet en enig idee heeft van de trappenhuisen, kan ze de weg binnen wel vinden.

Intuïtief belt ze de receptie. De telefoon blijft maar overgaan, en net wanneer ze wil ophangen, wordt er opgenomen: ‘Goedenavond, Hotel Arcadia, met Abhi Sikarwal.’

Wat ontzettend beleefd! Sam vraagt zich af of ze het antwoordapparaat heeft gekregen en wacht een tel voor ze iets zegt. ‘Ja, kunt u mij vertellen waar de nooduitgangen in de noordvleugel zijn?’ vraagt ze dwingend.

‘Mevrouw, er is een probleempje en we raden u aan tot nader order in uw kamer te blijven.’ De stem aan de andere kant van de lijn klinkt een beetje beverig.

‘Ik heb u al eerder aan de lijn gehad, toch?’ Sam kent alle trucs om zich langs onbeduidende managers en ambtenaren te werken.

‘Dat klopt, mevrouw. Ik probeer onze gasten op de hoogte te stellen van de situatie en bel u snel weer met een update. Mag ik u verzoeken tot die tijd in uw kamer te blijven? En zou u deze lijn niet onnodig willen gebruiken?’ De stem begon geïrriteerd te klinken, een beetje gespannen.

‘Ja, prima. Kunt u me alleen even vertellen waar de nooduitgang van de noordvleugel is?’ herhaalt Sam.

‘Mevrouw, blijft u alstublieft in uw kamer. Ik bel u zodra ik meer weet.’

Met een scherpe klik wordt het gesprek beëindigd. Hufter!

Terug naar de televisie en het internet dan maar. Sam pakt haar laptop weer en geeft nog een zoekopdracht, deze keer naar de vereiste lokale richtlijnen voor nooduitgangen in grote openbare gebouwen. Improviseren, aanpassen, met gefundeerde schattingen werken, dat spelletje beheerst ze goed. Volgens de inschatting van de journalist op de geluidloze televisie zijn er zo’n twaalf overvallers. Sam denkt dat er een paar honderd gijzelaars in het hotel moeten zijn. Ze rekent zichzelf uiteraard niet mee. Dit betekent een paar honderd potentiële foto’s.

Als de doden haar dan per se moeten volgen, dan weet Sam maar één manier om ze tegemoet te treden.

Voor zijn gevoel kon Abhi zich urenlang niet bewegen, er bleef maar één gedachte door zijn hoofd spoken: dat dit helemaal niet de bedoeling was. Hij was de enige in zijn familie die geen enkele interesse had voor geweren, kogels en oorlog. Dat uitgerekend hij zich nu moest verstoppen voor gewapende mannen was echt domme pech.

De angst in de val te zitten bracht Abhi uiteindelijk in beweging en hij gleed en kroop naar de deur die naar achter leidde. Het was dezelfde angst die zijn vingers over het toetsenpaneel van het elektronisch slot stuurde; zijn lichaam herinnerde zich de volgorde van de code, terwijl zijn hersenen geblokkeerd bleven. Op het moment dat hij de stalen veiligheidsdeur achter zich sloot, twijfelde Abhi even. Liep hij verder de val in? Was het niet idioot om nog verder achter gesloten deuren te gaan, dieper het belegerde gebouw in? Als een gewond dier dat zichzelf vastloopt? Tot de meest dringende behoefte hem overmande: zich te ontdoen van zijn doorweekte overhemd, het bloed van zijn handen te wassen, op een of andere manier alles uit te wissen wat hij in de lobby had gezien.

Misselijkheid borrelt nog steeds aan de oppervlakte wanneer Abhi de muur vol beveiligingsmonitors in zijn kantoor bereikt. Er zit iets zurigs en verstikkends vast in zijn keel.

Hij controleert en vergrendelt instinctief de tweede verzwaarde deur achter zich. Rechts van hem is het grote raam dat uitkijkt op de stad verderop; het gladgeschoren gazon ligt er even rustig als altijd bij. Alsof de waanzin in het Arcadia het terrein nooit is overgestoken, maar van binnenuit is ontploft. Even komt hij in de verleiding het raam open te schuiven en de sprong van zes meter naar het gazon beneden te wagen. Dan neemt een oude herinnering of gezond verstand het over. De afstand tot de grond is te groot, evenals het risico dat hij gewond raakt, en nog erger, op open terrein wordt gesnapt omdat hij zich niet meer kan bewegen.

Op de vele monitors aan de muur registreert het systeem van bewakingscamera's van het Arcadia de bewegingen van de overvallers op de hogere verdiepingen; ze verplaatsen zich methodisch en gecontroleerd en de beelden zijn gruwelijk en fascinerend tegelijkertijd. Hij kan er niet naar kijken, maar hij kan zijn ogen er ook niet van afhouden. Pas wanneer het snerpende geluid van de rinkelende telefoon doordringt tot zijn verlamde hersenen kan hij zich ertoe zetten weg te kijken.

'Abhi Sikarwal. Hotel Arcadia.' De woorden komen automatisch, ook al lijkt de stem aan de andere kant van de lijn koeterwaals te praten. Hij probeert zich te concentreren en de stem thuis te brengen. Het is de politiecommissaris, die ene die hij altijd probeert te mijden, al was het alleen maar omdat hij zo op Baba lijkt. Nog steeds dwalen zijn gedachten af, terwijl hij weer vol afgrijzen staart naar de door het Arcadia razende overvallers.

'Verman u, meneer Sikarwal, u zou weleens onze beste optie kunnen zijn.' De stem is vasthoudend, dwingend.

'Ja, meneer.' Zijn reactie is instinctief, opgediept uit zijn geheugen. 'Wat kan ik voor u doen?'

'Ten eerste, blijf zitten waar u zit. Ten tweede, kunt u ons in-

formatie verschaffen over de situatie binnen? Wij weten nu zo goed als niets.'

'Ja, natuurlijk.'

'Mooi. En hou deze lijn vrij. We zullen hem nodig hebben.'

'Begrepen.' De mist lijkt uit zijn hoofd op te trekken, terwijl de stem doorgaat met bekende gemeenplaatsen, zoals een opsomming van beveiligingsmaatregelen om ervoor te zorgen dat hij in veiligheid blijft, een lijst met dingen waar hij op moet letten en die hij moet overbrengen. Abhi weet die dingen allemaal al, hij heeft die spelletjes zo vaak met Samar gespeeld dat hij geen instructies nodig heeft.

Wanneer hij ophangt, ruikt hij de stank van bloed en braaksel die uit zijn kleren opstijgt. Zweet. En iets zuurs. Het mengsel dringt door de verwarring heen en zet zijn hersenen aan tot activiteit.

Zijn ogen zijn nog steeds gericht op de rijen schermen voor zich. 'Oké, Abhi, kun je zien waar die kerels zitten? Zeg maar welke verdiepingen. En stop met staren naar die schermen. Begin linksboven en werk dan naar beneden. Eerst van links naar rechts, en dan naar de volgende rij. Tel bij elk scherm tot drie. Als je bij de derde tel niets ziet, ga je naar het volgende scherm.' Het geluid van zijn eigen stem in het stille kantoor is opbeurend en de afgebeten woorden doen hem vreemd genoeg aan Samar denken.

Hij graait een handdoek uit de voorraadkast, maakt hem vochtig met mineraalwater en wrijft zichzelf schoon, terwijl zijn ogen over de schermen schieten en hij gestaag tot een werkbaar patroon komt. Twintig, oost. En twaalf. De Refuge en de centrale galerij. De overvallers lijken voornamelijk in de hoofdtoren te zitten, het dichtst bij de entree en met de beste vergezichten over zee voor televisie-uitzendingen: Hotel Arcadia's bekende gevel was even indrukwekkend in tijden van verschrikking als in tijden van verlangen. Met de afgeplakte zware dubbele deuren ziet het ernaar uit dat het Garden Café is afgesloten. Tussen de zonovergoten tafeltjes ziet hij de slachtoffers, en de angst, en dan met een

steek van trots de grijze hofmeester die kalm en beheerst tussen de doodsbanen en gewonde mensen door loopt en met zijn gebruikelijke beminnelijkheid hulp biedt.

Dan draait hij zich naar de hoteltelefooncentrale, pakt de hoorn en terwijl hij in gedachten langs alle nummers racet, belt hij eerst de administratie in de andere drie torens. Op de monitors van het terrein ziet hij dat de politieauto's arriveren en hun posities innemen. 'Ik wil dat jullie alle toegangen tussen de torens afsluiten. Nu! Ja, ik weet het, maar doe nu gewoon alle deuren op slot. Allemaal. Ja, de politie is onderweg. Zorg dat de toegang tot de noordtoren wordt afgesloten.' Zijn stem is autoritairder dan hij zichzelf doorgaans toestaat en zijn vingers vliegen over het toetsenbord om te schakelen tussen de camera's voor de andere torens, terwijl hij kijkt hoe zijn personeel, receptionisten, piccolo's, beveiligingsmensen, en zelfs enkele gasten door de restaurants, het fitnesscentrum, de tuinen en over de binnenplaatsen snellen om stalen, houten, en bronzen deuren naar de noordtoren te sluiten. Hij hoopt dat ze daar veilig zullen zijn, dat ze zullen worden geëvacueerd, ook al kan hij zichzelf wel voor zijn kop slaan dat hij de val om zich heen heeft laten sluiten. Er is nu geen uitweg meer, hij kan zijn kantoor niet meer uit en hij vraagt zich af hoe lang de verzwaarde dubbele deuren de overvallers kunnen tegenhouden, als ze dat al kunnen.

'O, shit!' Wanneer hij terugschakelt naar de noordtoren, ziet hij dat de overvallers een tiental gasten bijeen hebben gedreven, net buiten de glazen serre van de Refuge, vermaard om het fantastische uitzicht over de stad vanaf het dak, bijna elke avond afgeladen met de belangrijkste en mooiste mensen van de stad. In de bar zijn er aanwijzingen dat de chaos al is ontketend: leeggelopen glazen, scheve tafelkleden, omgevallen stoelen. Vanuit minstens een paar hoeken denkt hij mensen op de vloer te zien liggen; een in elkaar gezakte man over een tafel, een schitterende vrouw die tegen de bank in de hoek is gesmeten.

Eventjes voelt hij paniek opkomen. Zou Dieter niet in de Re-

fuge zijn? Om samen met hem te lunchen wanneer zijn dienst erop zat? Abhi loopt met toenemende frustratie alle camera's langs, tikt gauw een bericht op zijn telefoon in de hoop dat Dieter snel zal reageren, en verdringt dan alle gedachten behalve die aan het hier en nu. 'Concentreren, Abhi, concentreren!' spreekt hij zichzelf streng toe met een stem die voor die van Baba zou kunnen doorgaan. Langzaam voelt hij de paniek wegebben en komen zijn zenuwen weer tot rust. Terwijl hij de schermen naloopt, weet hij dat hij verdorven genoeg is om dankbaar te zijn dat de bar vrijwel leeg was, dat er maar een tiental gasten en minimale barbezetting was.

Een deel van zijn hersenen is nu koel en berekenend, opmerkzaam, doorgrondt de vijand en bepaalt een eigen strategie, ook al beseft hij dat dit geen militaire operatie is, maar gewoon een project om herrie te schoppen.

Hij pakt de handdoek nog een keer en veegt zijn handen, zijn besmeurde mobieltje en zijn gezicht ermee af; de eens smetteloos witte handdoek zit nu vol bloedvlekken. Hij laat zich behoedzaam op de stoel achter het controlepaneel zakken en haalt de bezettingslijst op het scherm tevoorschijn. Hij voelt zijn doorweekte, stinkende kleren aan de chique bekleding van de stoel plakken en de misselijkmakende cocktail van lichaamssappen in de kussens doorsijpelen. Hij heeft vreselijke behoefte zichzelf op te knappen, want door het bloed van de jonge receptioniste dat aan zijn overhemd kleeft en aan zijn huid afgeeft, zit hij voortdurend tegen de grens van misselijkheid aan. Daar heeft hij later wel tijd voor, bedenkt hij en hij begint systematisch elke bezette kamer te bellen, te beginnen met de kamers het dichtst bij de bar op het dak en de overvallers.